

učinil žalobce sám nebo ať tak učinil Alois H., který ovšem tak učiniti mohl vzhledem ke zjištěným okolnostem jen v zastoupení žalobce, pokud se týče, že jim výkonným orgánem na místě byly odevzdány, neboť v tomto směru nebyla uplatněna žalovanou žádná námitka, ač žalobce výslovně již v žalobě uvedl, že veškeré vylučované předměty převzal do vlastnictví, a netřeba proto přihlížeti k vývodům dovolání, pokud se zabývají s touto otázkou. Nabyl proto žalobce vlastnictví ke sporným vylučovaným předmětům a bylo proto právem napadeným rozsudkem vyhověno žalobě.

Čís. 11307.

Prohlubenina u koleje celkem nepatrných rozměrů není podle své povahy nepravdelností ve smyslu § 1 zákona o ručení železnic ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1931, Rv I 1822/30.)

Žalobkyně, nastupujíc do vlaku, klopýtla a pádem se poranila. Žaloba proti dráze o náhradu škody byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Když oba nižší soudy na základě zjištěného stavu věci dospěly k názoru, že o příhodu v dopravě ve smyslu § 1 zák. o ruč. železnic v souzeném případě nejde, poněvadž prohlubenina u koleje velikosti dlaně o průměru 20 cm. není podle své povahy nepravdelností ve smyslu § 1 zák. o ruč. železnic, shledává dovolací soud úsudek tento správným, neboť prohlubenině takové ani při největší opatrnosti, která při provozu dráhy rozumně se dá na žalovaném požadovati, nelze zabrániti. V důsledku toho nemůže prohlubenina ta býti považována za nepravdelnost v dopravě ve smyslu § 1 zák. o ruč. železnic, třebaže jest správné mínění dovolatelky, že povaha železničního provozu toho vyžaduje, by nádražní těleso bylo vždy v takovém stavu, by neohrožovalo tělesnou bezpečnost cestujících. Nelze proto přisvědčiti názoru dovolatelky, že v souzeném případě žalovaný jako provozovatel železniční dopravy nedostál své povinnosti k zabezpečení bezvadného stavu nádražního tělesa. Na tom nic nemůže změnit skutečnost, že žalobkyně, a snad ještě jedna paní, v místě, kde prohlubenina byla, upadla, ano dle zjištěné povahy této prohlubeniny nelze usouditi na to, že příčinou těchto pádů byla prohlubenina, nýbrž bylo příčinou pádu žalobkyně klopýtnutí o kolejnici. Žalobkyně přece věděla a věděti musela, že při nastupování do vlaku musí jíti přes koleje a že koleje ty vyčnívají a vyčnívati musí nad půdu. Byla proto povinna, by jako opatrná osoba (§ 1297 obč. zák.) dala pozor nejen na koleje, nýbrž i na půdu, na které koleje ležely, a tím zabránila případné nehodě. Když tak neučinila, spěchajíc k vlaku,

a následkem toho prohlubeninu nezpozorovala, ač ji při náležité pozornosti upozorovati mohla, nemůže za klopýtnutí činiti zodpovědným žalovaného, nýbrž musí následky této své neopatrnosti nésti sama, bez ohledu na to, zda upadla proto, že do prohlubeniny stoupla, jak původně tvrdila, či proto, že se špičkou nohy dostala pod spodní hranu kolejnice, jak nyní tvrdí. Při náležité opatrnosti nemohla žalobkyně stoupnutím do tak nepatrné prohlubeniny, jaká nižšími soudy byla zjištěna, ku pádu a ke zranění přijíti.

Čís. 11308.

Ustanovení § 224 č. 7 c. ř. s., nový doslov, c. ř. s. vztahuje se nejen na vlastní nároky mzdové, nýbrž i na nároky na náhradu škody, jež tkví ve služebním nebo námezdním poměru. Spadá sem najmě nárok zaměstnance proti zaměstnavateli na náhradu škody, opřený zejména i o předpis § 1157 obč. zák.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1932, Rv I 1921/30.)

Zaměstnankyně domáhala se na zaměstnavateli náhrady škody, již utrpěla úrazem při práci zaviněným prý zaměstnavatelem. Procesní soud první stolice neuznal žalobní nárok důvodem po právu, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud odmítl dovolání.

Důvody:

Jest především zkoumati, zda bylo dovolání podáno včas (§ 507 c. ř. s.). Žalobkyně opřela svůj nárok na náhradu škody o to, že ji žalovaný zjednal ku práci při mláčení za mzdu a že při výkonu této práce utrpěla úraz zaviněním žalovaného jako svého zaměstnavatele. Zavinění spatřuje v tom, že ji žalovaný ustanovil ku práci, o níž věděl, že žalobkyně není k ní způsobilá, že bylo při mláčení použito nebezpečného stroje a že žalobkyně byla na příkaz žalovaného zaměstnána jako pracovní síla při takové práci, která jest podle § 7 zákona ze dne 7. července 1919, čís. 420 sb. z. a n. u dětí pod čtrnáct let zakázána, takže pracovní smlouva mezi ní a žalovaným byla prý neplatná. Pro posouzení povahy tohoto sporu jest rozhodným tento žalobní přednes, z něhož plyne, že jde o spor, tkvící v námezdním poměru mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem, z něhož právě žalobkyně odvozuje nárok na náhradu škody, opřený zejména také o předpis § 1157 obč. zák., stanovící povinnost zaměstnavatelovy péče při služebních úkonech. Kdyby nebylo bývalo námezdního poměru mezi stranami, nebylo by došlo k tomuto sporu z uplatňovaného žalobkyní právního důvodu. Takovým sporům přiznává zákon právě pro jejich povahu, že jde o poměr mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem, z důvodů sociálně politických výhodu urych-